

«Τελείωσε η ευρωπαϊκή ουτοπία: Η αρχή του ταξιδιού προς μια Ιθάκη της Ευρώπης των Πατρίδων».

Π. Ήφαιστος www.ifestosedu.gr - <https://www.facebook.com/p.ifestos>

Οι άνθρωποι στον Πολιτειακό και στον Διακρατικό τους βίο, απαιτείται να μην ονειρεύονται, αλλά να σκέφτονται και να λειτουργούν Πολιτικά. **Τα όνειρα στην Πολιτική** είναι θανατηφόρες χίμαιρες, ιδεολογικά δηλητήρια και ουτοπίες: **Καταμαρτυρούμενα** η ουτοπία, παντού και πάντοτε σημαίνει πολιτικό ανορθολογισμό, συμφορές, καταστροφές, γενοκτονίες και εκατόμβες θυμάτων.

Αναγκαστικά, μια τόσο προκλητική θέση βαθύτατων προεκτάσεων, που ως γνωστό αγγίζει τις ευαίσθητες χορδές ουκ ολίγων, απαιτεί μια τηλεσκοπική, έστω, ιστορικοπολιτική αναδρομή. **Οι παθολογίες στην παρούσα μεταβατική ιστορική συγκυρία** έχουν τις ρίζες τους σ' ένα διπλό ατυχές γεγονός:

Από τη μία, στην Ανατολή το 1204 μ.Χ. και το 1453 μ.Χ., με την κατεδάφιση της ανθρωποκεντρικά κτισμένης και πολιτικά και πνευματικά Υψηλοτάτης Βυζαντινής Οικουμένης, υπέστη βαρύτατο πλήγμα η επί δύο χιλιετίες ανοδική φορά του πολιτικού πολιτισμού.

Από την άλλη, στη Δύση η συντριπτική πλειονότητα των πληθυσμών των νεοσύστατων ηγεμονιών ενάντια στη Ρωμαιοκαθολική Θεοκρατία ήταν οι δυστυχείς μετά-Μεσαιωνικοί δουλοπάροικοι: **Όντα χαμηλών ή μηδενικών ανθρωπολογικών βαθμίδων**, πνευματικά ανυπόστατοι, άναρθροι και αντικείμενο κτηνώδους εκμετάλλευσης εκ μέρους των γεωκτημόνων και των φεουδαρχών.

Στη συνέχεια οι αξιώσεις κρατικής κυριαρχίας των ηγεμόνων, τερματίζουν σταδιακά το Ρωμαιοκαθολικό Θεοκρατικό κοσμοσύστημα, και καθιερώνουν το σύγχρονο εδαφικά οριοθετημένο εθνοκράτος, το οποίο επικυρώθηκε το 1945 με τη δημιουργία του ΟΗΕ.

Δεν πρέπει να λησμονούμε τα γεγονότα από τον 16ο αιώνα μέχρι το 1945, τα οποία γέννησαν το ιδεολογικό φαινόμενο, δηλαδή δόγματα κατασκευής πολιτικής ανθρωπολογίας. Δεν πρέπει να λησμονούμε ότι η κοινωνική συνοχή των σύγχρονων ευρωπαϊκών κρατών συντελέστηκε με γενοκτονίες, εθνοκαθάρσεις και βίαιες ανθρωπολογικές συμμορφώσεις, στο πλαίσιο φυλετικών και στην συνέχεια ιδεολογικών ρασισμών. Αυτά τα γεγονότα συντελέστηκαν εκ του τραγικού γεγονότος ότι **ηγεμόνες, αστοί και διανοούμενοι**, όταν επιχειρούσαν να αναβιώσουν την Κλασική Πολιτεία, απουσίαζαν από το υπόβαθρο των νεοσύστατων κρατών οι Πολίτες. **Διέθεταν μόνο απαίδευτους** και απροσάρμοστους δυστυχείς δουλοπάροικους (να θυμίσω ότι στη Γαλλική Επανάσταση πρωτοστάτησαν οι sans culotte – κοινώς οι «ξεβράκωτοι»).

Βασικά, έτσι γεννήθηκαν διαδοχικά μετά τον 17ο αιώνα τα μορφικά πανομοιότυπα μοντερνιστικά υλιστικά ιδεολογικά δόγματα. **Γεννήθηκαν από την ανάγκη «κατασκευής»** πολιτικής ανθρωπολογίας. **Διαδοχικά, η αντί-Θεολογική πάλη** κατέληξε να είναι αντί-Εκκλησιαστική, και στην συνέχεια αντί-μεταφυσική-αντί-Θρησκευτική. **Σταδιακά, βέβαια, οι μετά-Μεσαιωνικοί δουλοπάροικοι** άρχισαν να αποκτούν ανθρωπολογική υπόσταση εγείροντας αξιώσεις για πολιτικά και άλλα δικαιώματα. **Εν τούτοις, δεν υπήρχαν οι προϋποθέσεις** έστω και στοιχειώδους διεξαγωγής ενός πολιτικού κατ' αλήθειαν βίου εντός κάποιο δημοκρατικού Δήμου στα κλασικά πρότυπα στο πλαίσιο του οποίου θα σμιλεύονταν ηθικά κριτήρια, συστήματα διανεμητικής δικαιοσύνης και συλλογικός τρόπος ζωής θεμελιωμένος με κοινωνικοπολιτικά επικυρωμένους νόμους. **Υπό αυτές ακριβώς τις προϋποθέσεις** οι ιδέες για «συμμόρφωση» των πολιτών με τρόπους επινοημένους εκτός πολιτικής έφεραν τα ιδεολογικά δόγματα. **Τουτέστιν, πολιτικές ιδέες γεννημένες εκτός πολιτικής** που ανάλογα με τον ιδεολογικό φορέα πρότασσαν νόμους και θεσμούς συμμόρφωσης και διαμόρφωσης, κοντολογίς «κατασκευής πολίτη».

Όπως είναι πολύ φυσικό, εξάλλου, όλα τα μοντερνιστικά ιδεολογικά δόγματα κατέληξαν σε μια υλιστική αντίληψη της δημόσιας σφαίρας: Ενώ σε όλες τις προγενέστερες εποχές η ο Πολιτικός κατ' αλήθειαν βίος αποτελούσε αποτέλεσμα

σύμμιξης και μέθεξης των πνευματικών με τα αισθητά, υπό τις πιο πάνω προϋποθέσεις το «ταραχοποιοί πνεύμα» έπρεπε να εκδιωχθεί μέσα από την δημόσια σφαίρα. **Ο άνθρωπος έπρεπε εκεί μέσα στην κρατική σφαίρα**, να κινείται γραμμικά με οικονομικά κυρίως κριτήρια και ανεξαρτήτως καταγωγής, θρησκείας, ταυτότητας ή άλλων μη υλικών ιδιοτήτων. **Τις πνευματικές του ιδιότητες** έπρεπε να τις κρατήσει για την ιδιωτική του σφαίρα. **Παρενθετικά σημειώνεται ότι η βασική διαφορά του μοντερνισμού με τον μεταμοντερνισμό** (και τους προγόνους του μηδενιστές συνεπείς υλιστές όπως ο Μαρκήσιος de Sade) ήταν ότι στον μεταμοντερνισμό το δόγμα επιτάσσει, πλέον, προσεγγίσεις συρρίκνωσης του πνεύματος όχι μόνο μέσα στην δημόσια αλλά και μέσα στην ιδιωτική σφαίρα (ανάλυση στα κεφ. 4 και 5 του *Κοσμοθεωρία των Εθνών*).

Για τα εγγενώς υλιστικά ιδεολογικά δόγματα, αρκεί μια γραμμικά κινούμενη, λειτουργιστικά οργανωμένη, ωφελμιστική, χρησιμοθηρική και αμιγώς υλιστική δημόσια σφαίρα, η οποία, γιατί όχι, μπορεί να είναι όχι μόνο σε μια κρατική περιοχή αλλά και περιφερειακή ή και παγκόσμια. **Έτσι γεννήθηκαν**, λοιπόν, τα μοντερνιστικά διεθνιστικά δόγματα όλων των εκδοχών και αποχρώσεων. **Έτσι γεννήθηκε, επίσης**, η παράκρουση ή κατ' άλλους όνειρο, για την πολιτική και ανθρωπολογική ευρωπαϊκή ενοποίηση σε καθαρά λειτουργιστική και οικονομική βάση.

Παραμένει γεγονός ότι, λόγω αυτών των ιστορικών γεγονότων, και της πρωτοκαθεδρίας των ιδεολογικών δογμάτων, τα οποία αναμενόμενα μετατράπηκαν σε μεταμφιέσεις των αξιώσεων ισχύος των υπερδυνάμεων του Ψυχρού Πολέμου, η ενδοκρατική και διακρατική ζωή όλων κατέστη πολιτικά και πνευματικά χαώδης. **Εισέρρεαν και συνεχίζουν να εισρέουν χείμαρροι** πολιτικού ανορθολογισμού υπό τη μορφή μεταφυσικών και οντολογικά ανυπόστατων μοντερνιστικών εξισωτικών και εξομοιωτικών ιδεολογικών δογμάτων. **Μιλάμε για τους μοντερνιστικούς ιδεολογικούς «ισμούς»**, όπως φιλελευθερισμούς, μαρξισμούς, φασισμούς, κομμουνισμούς, κτλ, οι οποίοι ευθύνονται για αχρείαστες, άσκοπες, εμφύλιες και συχνά αιματηρές εθνικές διαιρέσεις και διενέξεις.

Ποιος ήταν εν τέλει ο σκοπός μιας ενοποιητικής διαδικασίας μετά το 1945 και ποια προσέγγιση έπρεπε να επιλεγεί; **Μήπως** να κατασκευάσουν ένα ενιαίο ευρωπαϊκό έθνος; **Μήπως** να κατασκευάσουν νέου είδους πολίτες που θα συμπεριφέρονται υλιστικά, ωφελμιστικά, χρησιμοθηρικά και που θα ζουν αμέριμνα σε μια υλιστικά δομημένη ευρωπαϊκή δημόσια σφαίρα που «θα μετατόπιζε την πίστη και την νομιμοφροσύνη στους ιδεολογικά επινοημένους –στην βάση παρωχημένων αρχαϊκών φιλελεύθερων παραδοχών εν πολλοίς κοσμοπολίτικων και διεθνιστικών– υπερεθνικούς θεσμούς» (Haas) και με τρόπο που θα αντικαθιστούσαν τα υπάρχοντα κράτη; **Μήπως** να θεμελιώσουν μια Ευρώπη των Πατρίδων; Και τι θα μπορούσε να σημαίνει μια Ευρώπη των Πατρίδων; **Αυτά τα ερωτήματα**, όπως γνωρίζουμε, μετά το 1945 αποτελούσαν τον άξονα των συζητήσεων και οι απαντήσεις σε αυτά συμπλέχθηκαν αζεδιάλυτα.

Από το 1945 μέχρι σήμερα, στα πεδία της Ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης συγκρούονται, βασικά, δύο κύριες πλην κάθετα αντίθετες παραδοχές: **Στον ένα πόλο** είναι τα παρωχημένα και οικουμενικίστικα φιλελεύθερα ιδεολογήματα, που θέλουν μια θεσμικά κατασκευασμένη υλιστική, ωφελμιστική και χρησιμοθηρική ευρωπαϊκή δημόσια σφαίρα. **Στον άλλο πόλο**, είναι η κοινωνικοοντολογικά θεμελιωμένη θέση για μια πολιτικά, πνευματικά οικονομικά εθνοκρατοκεντρική «Ευρώπη των Πατρίδων» που την ενσάρκωνε η πολιτική φιλοσοφία του Γάλλου Προέδρου Ντε Γκολ.

Μια «Ευρώπη των Πατρίδων» είναι μια εθνοκρατοκεντρική συσπείρωση ίσων, ισότιμων και ανεξάρτητων Πολιτειών, οι οποίες, πέραν του ότι πρέπει να είναι αλληλέγγυες σε όλα τα πεδία, πρέπει να αποφασίζουν ομόφωνα και συναινετικά. **Έτσι, μεταξύ άλλων αναγκαίων κοσμοσυστημικών προϋποθέσεων**, θα πρέπει να αναπτυχθεί μια συμπολιτειακή δομή, η οποία σε πρώτη φάση, όπως την περιέγραφε ο Ντε Γκολ, θα ήταν πιο κάτω από την Ομοσπονδία και πιο πάνω από

την Συμμαχία. **Με συγκαιρινούς όρους, κάτι τέτοιο δεν μπορεί παρά να είναι** ένα άθλημα εθνοκρατοκεντρικής συσπείρωσης στα πεδία της οικονομίας, του πολιτισμού και της διπλωματίας, με **τρόπο όμως συμβατό** με την εθνοκρατική υπόσταση των κυρίαρχων μελών του.

Ισχυρή και πολιτικοοικονομικά και διπλωματικά ορθολογιστική εθνοκρατοκεντρική συσπείρωση σημαίνει υψηλή πνευματική, πολιτική και πολιτισμική υπόσταση των μελών, οι σχέσεις των οποίων είναι αδύνατο να εντάσσονται σε κάποια ηγεμονική ιεραρχία ισχύος. **Κάτι τέτοιο αντιβαίνει** στην συλλογική ελευθερία των κοινωνιών, δηλαδή στην Εθνική Ανεξαρτησία, η καταστολή της οποίας αναιρεί κάθε λογική συμπολιτειακής συνύπαρξης.

Μια υπερκρατική εξουσιαστική δομή που θα διαχειρίζεται τις σχέσεις πολιτικά και πνευματικά ανυπόστατων κρατών-μελών γεμάτα ανθρωπολογικά ανυπόστατους εθνομηδενιστές πολίτες, δεν μπορεί παρά να είναι υποχείριο πολιτικά ανεξέλεγκτων απάτριδων πρωταθλητών της ιδιωτείας. **Απάτριδων ιδιωτών οργανωμένων ανεξέλεγκτες** υπερκρατικές τεχνόσφαιρες μηδενικής κοινωνικοπολιτικής νομιμοποίησης, μέσα στις οποίες θα κυριαρχούν Δαρβινιστικά δόγματα τα οποία αντιβαίνουν στον πολιτικό πολιτισμό με οποιαδήποτε τρόπο και εάν τον περιγράψουμε.

Το ζητούμενο αυτονόητα δεν μπορεί παρά να είναι η δημοκρατική συγκρότηση εντός κρατών μεστών πολιτών υψηλής ανθρωπολογικής υπόστασης. Κάτι ήξεραν στην Κλασική εποχή όταν θεωρούσαν κάτι τέτοιο προϋπόθεση μιας εύρωστης πολιτείας. **Η δημοκρατία δεν είναι συνταγή ή καθεστώς,** ή κάποια υποκριτική σοφιστεία παγιωμένης εκατοέμμεσης αντιπροσώπευσης που βαφτίζεται έμμεση δημοκρατία. **Εντός τους κράτους είναι άθλημα** πολιτικού πολιτισμού με έπαθλο τη δημοκρατικά σμιλευμένη πολιτική ελευθερία και την εθνική ανεξαρτησία. **Μεταξύ των ανεξαρτήτων κρατών** δημοκρατία μπορεί να σημαίνει μόνο ισοτιμία και ισότητα.

Οι δημοκρατικές επιδόσεις συναρτώνται με τις βαθμίδες που ο πολίτης συμμετέχοντας ενεργά και συνειδητοποιημένα μέσα στον Πολιτικό Δήμο καθίσταται εντολέας της εντολοδόχου, και ανά πάσα στιγμή ανακλητής, διακυβέρνησης. **Τα υπόλοιπα είναι πλεονάζοντες παρωχημένοι μοντερνιστικοί «ισμοί»,** που δρουν ως αποκοιμιστικό κουτόχορτο όσων πιστέψουν ότι οι άνθρωποι είναι επίπεδοι, γραμμικοί, μηδενισμένοι, πνευματικά ανυπόστατοι και ανθρωπολογικά αδιαφοροποίητοι. **Οι άνθρωποι, εν τούτοις, είναι σύνθετες αισθητές και πνευματικές οντότητες,** προικισμένες με ετερότητα. **Το ίδιο και οι εθνικές κοινωνίες ως συλλογικές οντότητες** όταν συγκροτούν πολιτική και πολιτειακό βίο. **Πολιτικός πολιτισμός** σημαίνει προσαρμογή αυτής της ατομικής ετερότητας των πολιτών στον κατ' αλήθεια οικείο πολιτειακό βίο.

Ποιες είναι λοιπόν οι προϋποθέσεις του δύσκολου ταξιδιού προς μια συμπολιτειακή Ιθάκη, προς μια «Ευρώπη των Πατριδων»; **Στην Καβάφεια Πολιτική Οδύσσεια των ανθρώπων, των εθνών, της Ευρώπης και του κόσμου** μια ισχυρή, σταθερή και δημοκρατική ΕΕ μπορεί να σημαίνει μόνο ισχυρά εθνοκράτη-μέλη, όπου απαράβαρα ισχύουν τα εξής: **Ο πολίτης είναι ο εντολέας** της εντολοδόχου εθνικής διακυβέρνησης. **Οι διακυβερνητικοί θεσμοί** είναι οι εντολείς της εντολοδόχου υπερεθνικής διακυβέρνησης. **Τα εθνικά ανεξάρτητα κράτη** συναποφασίζουν ομόφωνα και σε κάθε περίπτωση πάντοτε συναινετικά. **Κοσμοθεωρία αυτού του συστήματος είναι η εθνική ανεξαρτησία,** και κορυφαίο πολιτικό επίτευγμα είναι το άθλημα εθνοκρατοκεντρικής συσπείρωσης να επιτυγχάνει ισόρροπη σύγκλιση εθνικών συμφερόντων.

Η συμπολιτειακή Οδύσσεια ήταν, είναι και θα είναι ένα δύσκολο εγχείρημα. **Δεν υπάρχει η πολυτέλεια να αγνοηθεί** ότι η άνιση ανάπτυξη και τα διλήμματα ασφαλείας καιροφυλαχτούν στα θεμέλια του κρατοκεντρικού συστήματος του πλανήτη και των περιφερειών, συμπεριλαμβανομένης και της Ευρώπης (ιδιαίτερα σε αναφορά με το Γερμανικό ζήτημα). **Εάν μια στέρεα λογική υπάρχει για εθνοκρατοκεντρική συσπείρωση** στην Ευρώπη, σχετίζεται όχι με κάποια

παρωχημένα υλιστικά ιδεολογήματα ή όνειρα, με κάποιο εναέριο αλτρουισμό ή κάποιο συναίσθημα, αλλά με δομικούς καταναγκασμούς και εθνικές στρατηγικές αναγκαιότητες στα πεδία της στρατηγικής και της οικονομίας.

Μετά από έξη δεκαετίες, η κατάσταση της ΕΕ είναι τραγική και επικίνδυνη. **Το δημοκρατικό έλλειμμα** μεσουράνησε και η πολιτικά ορθολογιστική σκέψη καταπολεμείται. Απουσιάζουν πολιτικοί άνδρες (ή γυναίκες), οι οποίοι ενσαρκώνουν κοινωνικοπολιτικά επικυρωμένα και νομιμοποιημένα την πολιτική βούληση. Η εξουσία, εξάλλου, εν πολλοίς, διολίσθησε στα χέρια μιας άορατης υπερκρατικής τεχνόσφαιρας. **Τα μέλη της διακλαδώνονται** στον αχανή διεθνικό και ηγεμονικό κόσμο. **Λειτουργούν, σκέφτονται και διατάζουν** στη βάση καθαρά Δαρβινιστικών κριτηρίων. **Ρωτήστε δεκάδες εκατομμύρια πολίτες** κρατών του Ευρωπαϊκού Νότου και θα σας το πουν, **εκτός βέβαια από όσους αυτοκτόνησαν** και οι οποίοι ως εκ τούτου δεν μπορούν να μιλήσουν: **Αυτή είναι η αναπόδραστη συνέπεια** των ουτοπικών ονείρων και του εξ αυτών ελλείμματος προσγειωμένης πολιτικής σκέψης. **Αυτό δεν είναι** καν καλοπροαίρετο όνειρο, είναι Εφιάλτης.

Στο επίπεδο διοίκησης και εξουσίας οι ένοικοι, κατά το πλείστο πνευματικά ορφανά του παρωχημένου ιδεολογικού παρελθόντος, ηθικολογούν μόνοι τους ακατάσχετα και αντί-αισθητικά αντλώντας από μια δεξαμενή που περιέχει ανακατωμένες και αξεδιάλυτα μπερδεμένες ιδεολογικές εκλογικεύσεις: **Υλιστικές ή και διεθνιστικές εκδοχές** ενός παρωχημένου κοσμοπολίτικου αρχαϊκού εάν όχι και Δαρβινιστικού φιλελευθερισμού, απάνθρωπες τεχνοκρατικές συνταγές, οικουμενικίστικες αφέλειες, παγκοσμιοποιήσεις, διεθτισμούς, κοσμοπολιτισμούς, νεοφιλελευθερισμούς και κατάλοιπα ακόμη πιο μπερδεμένων φασιστικών και κουμμουνιστικών ιδεολογημάτων.

Ερήμην αυτού του κατεξουσιαστικού ακταρμά, οι δημοκρατικά εμφορούμενες κοινωνίες των ευρωπαϊκών κρατών καρτερούν την ενδοκρατική και εθνοκρατοκεντρική δημοκρατία της Ευρώπης των Πατρίδων που σημαίνει:

- 1^ο **Η υπερεθνική πολιτική ανθρωπολογία της ΕΕ είναι μηδενική** και γι' αυτό ένα πανευρωπαϊκό σύστημα διανεμητικής δικαιοσύνης που θα νομιμοποιεί μια πανευρωπαϊκή εξουσία είναι ανέφικτο. **Ως εκ τούτου οι ανεξάρτητες υπερεθνικές δικαιοδοσίες** και πρωτοβουλίες επιτάσσεται να είναι μηδενικές.
- 2^ο **Δημοκρατία** ενδοκρατικά είναι η άσκηση λαϊκής κυριαρχίας με τρόπο που αναπτύσσει ολοένα και περισσότερο την πολιτική ελευθερία.
- 3^ο **Σε μια ομάδα ανεξάρτητων κρατών δημοκρατία** σημαίνει ισοτιμία, ισότητα και ομοφωνία στη λήψη αποφάσεων.
- 4^ο **Μικρότερα και λιγότερα βήματα** είναι απείρως προτιμότερα από τα θανατηφόρα άλματα στο κενό.
- 5^ο **Χωρίς αλληλεγγύη, τέλος**, δεν υπάρχει ούτε εθνική κοινότητα ούτε ευρωπαϊκή κοινωνία κρατών.